

[Aksel Larsen.]

dette må vi naturligvis tage andre skatte-tanker op; jeg har i nogen grad redegjort for hovedtankerne i vor skitse til en skatte-reform, og det er nok værd at føre frem under udvalgsforhandlingerne og andre steder. Jeg går ud fra, at vi også skal beskæftige os med den skitse til skattereform, de radikale har fremsat. Jeg finder, at der er virkelig gode grundtanker i denne skitse, og jeg forstår ærlig talt ikke, at den har kunnet ophidse statsministeren så meget, at han straks kom med nedsættende bemærkninger om den. Måske skal forklaringen søges deri, at de radikale direkte siger, som hr. Baunsgaard her har sagt det, at de vil have skattefradragsreglen væk, og at det er det første krav, de stiller. Men jeg synes ærlig talt, at statsministeren, der er formand for et parti, i hvis program der står, at skattefradragsreglen skal væk, ikke burde blive ophidset over noget sådant.

Jeg tror altså, at det ville være nyttigt at spekulere på, hvorledes vi kan tage hensyn til disse radikale skattetanker; men derimod vil jeg finde, at et ægteskab mellem regeringens og den konservative skitse til et skatteprogram vil være noget i retning af omgængelse mod naturen. Privat eller frivillig kildeskat er naturligvis noget, som ikke kan og ikke bør praktiseres, og det skal jeg ikke spilde mange ord på, det er jo blevet tilstrækkeligt slagtet af andre.

Det konservative folkepartis ordfører har sagt her fra talerstolen, at alfa og omega for dem er at bibeholde skattefradragsreglen. Hertil må jeg sige, at hvis man vil have en skattereform, kan skattefradragsreglen ikke bibeholdes, så hvis regeringen forlover sig med de konservative eller tager imod deres frieri — og det er jo meget intenst — får vi altså ingen skattereform.

Jeg må tilføje, at det virkede noget besynderligt på mig, at hr. Ninn-Hansen stod her og forkyndte, at der dog var det velsignede ved regeringens oplæg, at det bibeholdt skattefradragsretten. Hvis hr. Ninn-Hansen overhovedet har begreb om skattelovgivning, så ved han, at den er bibeholdt på papiret og slagtet i virkeligheden; og hvis han ikke ved det, så skal han spørge skattesagkyndige i sit parti om det. Måske skal denne påstand fra konservativt hold om, at nu går regeringen

praktisk ind for bevarelsen af skattefradragsreglen, opfattes som et led i de konservatives frieri til socialdemokratiet om at komme i samarbejde her i salen om visse muligheder efter et valg, der kommer en eller anden gang. Det kan jo tænkes, at man på den måde vil indsukre pillen eller den ny politik over for de konservative vælgere, som man mod bedre viden i en årrække har bildt ind, at skattefradragsreglen er noget godt. Jeg kan i hvert fald ikke komme til andet resultat, end at her må vi søge forklaringen. Jeg benytter lejligheden til, for at der kan blive nogen klarhed, at spørge finansministeren: som kildeskatteforslaget er udformet, har den bibeholdt skattefradragsregel så nogen som helst praktisk betydning for skatteyderne? Og jeg vil gerne have et meget klart svar.

Jeg vil naturligvis advare regeringen mod at tage imod de konservatives frieri, det ville blive en højst besynderlig politisk konstellation, og med de erfaringer, vi har, og med de erfaringer, socialdemokratiet har, ved vi jo, at det ville betyde, at det blev socialdemokratiet, der kom til at betale gildet ved at give indrømmelser til den konservative politik uden at få indrømmelser fra den side af betydning.

Må jeg i øvrigt sige til slut, at Politiken somme tider tager fejl. Det gjorde bladet forleden, da det skrev, at i markedsudvalgets møde havde hr. Baunsgaard taget initiativet til at foreslå en markedsdebat. Det kan Politiken jo ikke have fra hr. Baunsgaard; dels informerer han ikke Politiken om sådan noget, og hvis han havde gjort det, ville han selvfølgelig have fortalt Politiken, at det ikke var ham, der fremsatte forslaget.

Nu har Politiken imidlertid i dag skrevet, at socialistiske folkeparti står i et dilemma. Skal vi ønske at komme i samarbejde med regeringen og få gennemført mest muligt af vore skattetanker, eller skal vi ønske, at regeringen vil gifte sig med de konservative, så vi rigtig kan udnytte det agitatorisk til at få fremgang for vort parti?

Politiken tager fuldkommen fejl. Vi bestræber os for ikke at se på, hvad der taktisk kan gavne vort parti; vi ønsker vor politik gennemført, men fordi vi ønsker mest muligt af vor politik gennemført, bl. a. på skatte-